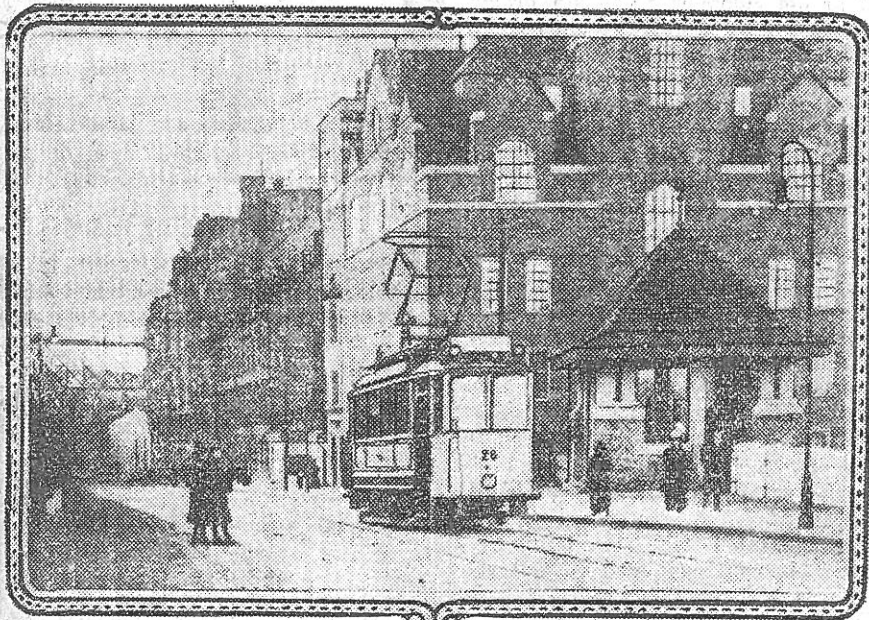

Spårvägstrafiken på Katarinavägen

Dagen d. 2/2 14, öppnad i går.

Välkommen!

Med verkligt vemod ha tusentals Katarinabor nu i ungefär ett års tid för varje dag iakttagit, hur rost och mal gått illa åt de nya, blänkande järnskenor, som någon välvillig makt i början av 1913 placerade i Katarinavägens stenläggning.

Länge nog trodde man att det var fråga om att få ta den nya uppfartsvägen pr spårvagn. Men allteftersom dagarna gingo, försvann den illusionen och Söderbornas själmodiga hjärta fick den uppfattningen att det endast var fråga om en ny sorts Potemkinkulisser.

Men så kom i lördags det oerhörda: en splitter ny spårvagn, med blå lyktor och blå skyltar, med nyekiperad besättning och en liten anslagstavla, "Går ej i trafik", drog gnisslande och vinande Slussbacken uppför och så — har ni sett mig flyga? — upp på Katarinavägen.

En hel stadsdels befolkning kom i rörelse, gamla gummor, som hade lätt att tro på yttersta dagen, ringde i allmänna på till kapten Hjortzberg och frågade, vad i jisse namn stod på. Medelålders stadsbud försinkade sig i djup begrundan, och Anders Zorn, som var på väg ned i stan, bevärdigade det nya underverket med en intresserad blick.

Det var den första fasen.

Den andra kom i går, då den ena nya

vagnen efter den andra tog sats förbi hissen och välbehållen anlande till Renstjärnasgatan.

Det har sålunda skett. Söder har fått den spårvagnslinje, det så länge önskat sig, och alla de, som bo längs Saltsjön en snabbare och bekvämare förbindelse med Slussen.

Det är helt säkert också en i hela Europa enastående utsikt från dessa spårvagnar, som gå längs den massiva stenbarriären, som hittills hindrat alla okynniga privatbiler att skjutsa sina simplare kolleger ner i Stadsgårdsavgrunden. Hela Djurgårdslandet ligger där, på andra sidan Strömmen, Hasselbacken, Skansen, Ladugårdsgärdet, och mot öster går blicken ett gott stycke ut till havs, eller åtminstone mot Vaxholm.

Det är helt säkert många stockholmare, som skulle ha nöje av en färd på den nya linjen — eller motsatsen. De gamla röda stugorna och de små täpporna äro borta, stadens banala, men ack så varaktiga, granit behärskar nu det hela. Och djupt under, vid den nya Stadsgårdskajen, lossa Sveabolagets exotiska ångare dagligen tusentals lädor doftande av färgrika sydländska frukter. Vinscharna skramla, färjorna tjuta, automobilerna hosta... Ack ja, Stockholm börjar bli storstad. Och t. o. m. styvbarnet Söder har fått sin del av härligheten.

Bjarne.